

A woman with long dark hair, wearing a dark coat and a light-colored scarf, is looking out of a window. The background outside the window is bright and blurry, suggesting a sunny day. The woman's expression is contemplative.

ဆုမြတ်မွန်မွန်

သုမထိုကျွန်တော်က တိမ်တွေပေါ်
ဆွဲတင်လိုက်တဲ့အခါ

(၁)

"တီ တီ ... တီ တီ ... တီတီ"

ဖုန်းမြည်သံတစ်ခုက နားထဲသို့ တိုးဝင်လာလျှင် အိတုံသည် အဲဒီဖုန်းသံကို ဟင်းမှာ သောဖုန်း သံမဖြစ်ပါစေနဲ့ ဟု ဆုတောင်းမိသည်။ ။ အဲဒီဆုတောင်းကိုသာ အမေသိလျှင်တော့ အိတုံကို ဆဲဦးလေ မလားတော့ မသိချေ။ သိဘူး ... ဆဲလည်း မတတ်နိုင်ချေ။ အခုနကလေးတင်မှ ဆယ့်ငါးမိနစ် လောက် စက်ဘီးနင်းသွားရသော စက်ရုံတစ်ခုကို ဟင်းပါ ဆယ်တွေ သွားပို့ပြီး ပြန်လာခဲ့တာ အမေ တောင် မပြေသေးပါ။

"အိတုံရေ"

လာပြီ ... ဒေါ်မွေးတို့ ရဲ့ အသံပြကြီး ကြားရလျှင်တော့ အိတုံက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ထားလိုက် သည်။ ။

"အိတုံရေ ... ဇီဝီလမ်းထဲက အထည်ချုပ်ကို ကြက်သားနှစ်ပွဲ၊ ဆိတ်ကလီစာတစ်ပွဲ၊ ပြောင်းဖူးကြော်ရှိသေးရင် ပြောင်းဖူးကြော်ပါ တစ်ပွဲ တဲ့ ဟေ့ ...

မြန်မြန်လေး လာပို့ပါတဲ့ "

"မြန်မနေဘူး။ အရေးကြီးရင် မနေ့တည်းက ကြိုမှာ ထားကြ ... ဟင်း"

အိတုံက မကျေမနပ်နှင့် ရေရွတ်လိုက်ရင်း ပေါင်ပေါ်က လက်သုတ် ပဝါကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်ချလိုက်သည်။ အိတုံရဲ့ ပွစိ ပွစိ မကျေနပ် ရေရွတ်သံကို အမေက ကြားသွားကာ ဟဲ့ဟဲ့ မာန်မဲသည်။

ပြီးတော့ ဟင်းပွဲတွေ ထည့်ပေးရင်းမှ အိတုံကို လှည့်ကြည့်ကာ ...

"ဒီကောင်မလေး တစ်ယောက်ဟာလေ ကိုယ့်ဆီကို အားပေးတာ တောင် ကျေးဇူးတင်ရ ကောင်းမှန်း မသိဘဲနဲ့ ငြူစူနေသေးတယ် ...

သူများ တွေဖြင့် ရောင်းချင်လွန်းလို့ ၊ ဘယ့်နှယ်ဟာလေးမှန်း မသိ ဘူး"

"အမေဖောက်သည် တွေက အားပေးမှာ ပေါ့။ ဖုန်းလေးတစ်ချက် ကောက်ဆက်လိုက်တာနဲ့ အဆင်ပြေနေကြတာကိုး ...

ကိုယ်တိုင် လာဝယ်ကြပါလား ... ဟင်း။ ဒေါ်မွှေးကြီး အဲဒီဖုန်းနဲ့ လုပ်စားနေတာကိုက မမိုက်တာ"

အိတုံက ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲ၊ ဘေးအိမ်က ဒေါ်မွှေးကိုပါ မာန်မဲလို က်လျှင် ဒေါ်မွှေးက ရင်ဘတ်ဖိကာ ...

"အလိုတော် ... ညည်းက ကျုပ်စီးပွားကိုပါ တုတ်နဲ့ လာထိုးနေပြန်ပြီ ။ အဆင်ပြေတော့ ညည်းတို့ စီးပွားရေး အဆင်ပြေတာပါတော့၊ ကျုပ်က ကြားထဲက ဘာမှ မစားရ မသောက်ရ ပြောပေးနေရတာ"

"မပြောပေးနဲ့ ၊ နောက်ကျရင် ဟင်းကုန်ပြီလို့ ပြောလိုက်"

"ဟဲ့ ... ဒီကောင်မလေး။ ရော့ ... ရော့ ... ချဉ်ရည်ဟင်းကို ပါဆယ် ထည့်၊ နင် ဘာမှ အပျင်း ထူမနေနဲ့ ၊ တစ်သက်လုံးက နင်တို့ ကို ဒီဆိုင် လေးနဲ့ ပဲ ရှာဖွေကျွေးလာရတာ၊ ပြီးတော့ မအေကို အခုမှ ကူရတာ ...

သူတစ်ယောက်ဖြင့် စာမေးပွဲအောင်သွားလို့ မအေကို ကူဖော်လောင် ဖက်ရမလား မှတ်ရ တယ်၊ စက်ဘီးလေးနဲ့ ဟိုနား ဒီနားပြေးရတာကို သူက ပင်ပန်းပြနေတာ"

"အွန်း ... ဟိုနား ဒီနား ဟုတ်လား၊ နေက ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ရောက်နေတာ အမေရဲ့ ၊ ဟင်း ... ခုဆို မှာ တာတွေက များများ လာပြီ၊ အမေ သမီးကို လခပေးသင့်ပြီ"

"အောင်မယ်လေး ... သူက အမေဆီက လခလာတောင်းနေသေးတယ်၊ ကဲ ... သွားစမ်းပါ ဟယ် သွား ... သွား၊ နင့်ကိုပြောရတာ လေကုန်တယ် ..."

ငါ့တူလေး လာပြီကိုး၊ ဘာဟင်းနဲ့ စားမလဲ၊ ကြက်သည်းမြစ်က ကုန်သွားပြီကလေးရဲ့ ၊ ဪ ... ငါးမြင်းဆီပြန်ရှိသေးတယ် ရမယ်"

အမေက စားသုံးသူတစ်ယောက်ထံ အာရုံအပြည့်ရောက်သွားလျှင် အိတုံက ဟင်းခနဲ ရှုံ့မဲ့ကာ ဟင်းပါဆယ်ထုပ်များကို စက်ဘီးခြင်းထဲက ချိတ်လေးများမှာ ချိတ်ပြီးနောက် လက်စွဲတော်ကပ် ဦးထုပ်ကိုဆောင်းကာ စက်ဘီးကိုနင်း၍ ထွက်လာခဲ့ရသည် ။ အချိန်က ဆယ့်နှစ်နာရီရှိပြီမို့ နေက ခေါင်းပေါ်မှာ တည့်တည့်ပဲဖြစ်သည် ။ ဪ ... လုပ်စားရတဲ့ ဘဝဟု စိတ်နာစွာတွေးကာ စက်ဘီးကို အားကုန်ထည့် နင်းမိတော့သည် ။

အိတုံတို့ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်သည့် စက်မှုဇုန်ကြီးတစ်ခုနားက ရပ်ကွက်ငယ်လေးမှာ ဖြစ်ပါ သည် ။ အိတုံငယ်ငယ်တည်းက အဖေက ကုန်ကားဒရိုင်ဘာဖြစ်ပြီး အမေက အသုပ်ဆိုင်လေးဖွင့်ခဲ့ တာဖြစ်သည် ။ ယခင်ကတော့ ဒီဘက်က အဲဒီလောက်မစည်ကားသေးချေ။ နောက်တော့မှ စက်ရုံတွေ၊ အလုပ်သမားတွေ ပေါများ လာတာနှင့် အမြင်ကျယ်သောအ

မေဟာ အသုပ်ဆိုင်ကနေ ထမင်းဆိုင်ဘဝ သို့ ရာထူးတိုးယူလိုက်တာဖြစ်သည်။ လက်ဆိပ်လည်း ရှိပြီး ဟင်းချက်ကောင်းလှသော အမေ့လက်ရာကို စားဖူးသူတိုင်းကို နှစ်ခြိုက်ကြပါသည်။ ရည်ရွယ်တာကတော့ အခြေခံလူတန်းစားတွေရည်ရွယ်ပြီး ဖွင့်လှစ်ရောင်းချတာဖြစ်ပေမယ့် စေတနာကောင်းပြီး သန့်ရှင်းမှုကို အထူးအလေးပေးသော ကြောင့် စက်ရုံတွေက ဝန်ထမ်းအကြီးပိုင်တွေကပါ စိတ်ဝင်စားပြီး အားပေးစားသောက်ကြသည်။

အမေက ရာသီစာလေးတွေကိုပါ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစီမံချက်ပြုတ်တတ်သောကြောင့် ဒေါ်ထွေး ထမင်းဆိုင်လေးဟာ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ တော့ကောင်းခြင်းဖြင့် ပျံ့နှံ့လေသည်။ အိတုံ ရှစ်တန်းနှစ်မှာ အဖေတစ်ယောက် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးသွားသော်လည်း အခြေအနေမပျက်ခဲ့။ အမေ့ ထမင်းဆိုင်လေးဟာ အိတုံတို့ သားအမိကို မချမ်းသာစေသော်လည်း ခါးလှအောင်၊ ဝမ်းဝအောင်တော့ အကျိုးပြုနိုင်ခဲ့သည်။

အိတုံ ဆယ်တန်းမအောင်ခင်ကတော့ အမေ့ဆိုင်ကို သိပ်မကူနိုင်ခဲ့ပါ။ အမေရယ် အရင်တည်း ကခေါ်ထားသော ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သည့် မမြစိမ်း ဆိုသော အစ်မကြီးရယ်ပဲ ရှိခဲ့ကာ ပန်းကန်ဆေး အိုးတိုက်ခွက်တိုက်အတွက်ကတော့ နေ့စားမိန်းမ တစ်ယောက်ကို ငှားထားခဲ့သည်။ အိတုံကတော့ တစ်ခါတလေကျောင်းပိတ်ရက်မှ သာ ကူဖြစ်သည်။ အိတုံတို့ ဘေးအိမ်က တယ်လီဖုန်းပြောစားသော ဒေါ်မွေးရဲ့ အိမ်ဖြစ်လေရာ ဟင်းဝယ်လာရင်း စကားဆက်စပ်မိသော ရွှေဖောက်သည် များမှာ ဘေးအိမ် ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အော်ဒါမှာ ရကောင်းမှန်း သိလာသည်။

အော်ဒါပါလျှင် လာပို့ခပေးသော်လည်း သိပ်နေပူသောအခါမျိုးမှာတော့ အိတုံက သွားမပို့ပေး ချင်တော့။ ဒါကြောင့် ဖုန်းသံကြားလျှင် လူ

က အလိုလို လန့်နေတော့တာဖြစ်သည်။ စက်ရုံတွေက ဟင်းအော်ဒါမှာ တာကလည်း မနက်ပိုင်း ထမင်းစားချိန်သာဖြစ်တာမို့သာ တော်တော့သည်။ ညနေ သာ ပို့ပေးရလို့ ကတော့ အိတုံက အသက်ထွက်မှာ ပင်။

အိတုံသည် ဟင်းမှာ ထားသော စက်ရုံရှေ့သို့ ရောက်လျှင် စက်ဘီးကိုရပ်ကာ ဘဲလ်တီးလိုက် သည်။ မှာ ထားသော ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက ထွက် လာပြီး ဟင်းထုပ်တွေကိုယူကာ ငွေရှင်းပေးသည်။ အိတုံက ပိုက်ဆံကို ရေတွက်ပြီးနောက် အိတ်ကပ်ထဲထည့်ကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်လည်း ပြန် ရောက်သောအခါ လူက တော်တော်မောနေပေပြီ။ အမေ့ကို ပိုက်ဆံပေးရင်းမှ ...

"အမေ ကြက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းပုံပေးဗျာ၊ ထမင်းစားတော့မယ်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော် ကျန်သေး တယ်မဟုတ်လား ထည့် ...

မမြစိမ်း ငါးပိရည် တို့ စရာချပေး၊ ဟင်းချိုက ကြက်ရိုးနဲ့ ခွေးတောက်ရွက်ဟင်းချို သောက်မှာ နော်"

အိတုံရဲ့ အကြောင်းကို သိနေသော မမြစိမ်းကတော့ ပြုံးစိပြုံးစိလုပ်နေသော်လည်း အမေ ကတော့ မျက်စောင်းတစ်ချက် ဝဲပျံ့ထိုးလာကာ ...

"စက်ဘီးလေးနင်းပြီး ဟင်းပါဆယ် သွားပို့ပေးရတာများ စစ်ထွက်တိုက်ရတာကျနေတာပဲ မောပန်းပြနေတယ် ...

ဆိုင်မှာ ရော ဟင်းချက်တဲ့ နေရာမှာ ရော ဟုတ်တိပတ်တိကူတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ ပါဆယ်ပို့ရ တာကို အကြောင်းပြပြီး စားလိုက်ရင်တော့ ရှယ်ချည်း"

"အမယ်လေး ... ကြက်ရိုးလေးထည့်ပေးပြီး ရှယ်လို့ ပြောပြန်ပြီ၊ ဒါဆို ပုစွန်ဟင်းထည့်ပေး လေ ... ဟင်း"

"ပုစ္ဆန်ဟင်းတော့မရဘူး၊ ပုစ္ဆန်ခေါင်းပဲရမယ်၊ ကဲ ... စား စား၊ စကားမများ စမ်းနဲ့၊ နင်နဲ့ ဖက်မပြောနိုင်အားသေးဘူး ...

ဪ ... အန်တီဝင်း၊ ကိုယ်တိုင်လာဝယ်သလား၊ ဖုန်းဆက်မှာ လိုက်ပြီးရော အန်တီဝင်း ရယ်၊ စာရေးကြီးအကြိုက် ဝက်ပုန်းရည်လေး ကျန်သေးတယ်"

"ဟုတ်လား ထည့် ... ထည့်၊ အင်း ... ဖုန်းဆက်မှာ ဖို့ ရာ မမွေး ဖုန်းနံပါတ်က မေ့မေ့သွားလို့ ၊ အသက်ကြီးတော့ မှတ်ဉာဏ်တွေက မကောင်းတော့ဘူးလေ၊ ဒီတစ်ခါကျမှ ပဲ မမွေးဖုန်းနံပါတ်ကို သေချာမှတ်သွားရမယ်"

အပေးအယူတည့်နေလေသော အမေနှင့် သူဖောက်သည် ကို အိတုံက မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက် ပြီးမှ ထမင်းတစ်လုတ်ကို စတင်စားလိုက်သည်။ ။ မမြစိမ်းက အိတုံသောက်ဖို့ ဟင်းချိုပန်းကန် လာချ ပေးရင်းမှ ...

"ငါလည်း စက်ဘီးစီးတတ်ရင် သွားပို့ပေးပါတယ် အိတုံရယ်၊ ခက်တာက ငါကလည်း စက်ဘီးမစီးတတ်"

အိတုံက လာချသော ဟင်းချိုကို ဖူးခနဲမြည်အောင် မှုတ်သောက်ရင်းမှ ...

"စက်ဘီးစီးတာများ ဘာခက်တာမှတ်လို့ ၊ ကလေးပေါက်စ သင်ပေးတောင် တတ်တဲ့ ဟာ၊ မမြစိမ်းကို သင်ပေးမယ်ဆိုတော့ လက်မှ မခံဘဲ"

"ဟဲ့ ... သင်ရအောင် ဘယ်မလဲအချိန်၊ ညမိုးချုပ်မှ ဆိုင်က သိမ်းတဲ့ ဟာ၊ ဆိုင်သိမ်းတော့ လည်း နောက်တစ်နေ့အတွက် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ရသေးတယ် ...

တစ်ခါတလေ ကြည့်ချင်တဲ့ ကိုရီးယားကားလေးတောင် ပြီးအောင်မကြည့်ရဘူး၊ အိပ်ပျော် သွားလို့ "

"ဒါပဲ ဆင်ခြေကတော့အပြည့်ပဲ၊ အမေတို့ များ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ခိုင်း သာခိုင်းချင်တာ၊ လိုချင် တာကျတော့ ဘာမှ ဝယ်မပေးချင်ဘူး ...

ဒါကြောင့် အိတုံတို့ က ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လုပ်ချင်တာ၊ ကိုယ့်ဝင်ငွေ ကို ယ်ရမှ ကိုယ်သုံးချင်တာ သုံးလို့ ရမှာ ...

ခက်တာက ဘာအလုပ် လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို မသိတာပဲ "

"ဒီအလုပ်ပဲ ကောင်းပါတယ်ဟယ်၊ ဘယ်လောက်အေးချမ်းသလဲ "

"အေးချမ်းပါဘူး၊ မမြစိမ်းသာ အေးချမ်းနေ၊ အဲဒီလိုရောင့်ရဲတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ တော့ တစ်သက်လုံး ဒီဘဝကတက်မှာ ကို မဟုတ်ဘူး "

"အောင်မာ ... နင်ကများ ငါ့ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောနေတယ်၊ နင်က ဒီဘဝကနေ ဘယ်ဘဝကို တက်ချင်လို့ လဲ "

"ဪ ... ချမ်းသာတဲ့ ဘဝပေါ့ မမြစိမ်းရဲ့ ၊ လောကမှာ ကြိုက်တဲ့ သူကိုသွားမေး၊ ချမ်းသာချင် တဲ့ လူချည်းပဲ၊ ပိုက်ဆံလိုချင်တဲ့ လူချည်းပဲ ...

အိတုံက ကျိုကျိတက်ကြီး ချမ်းသာချင်တာကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တိုက်တစ်လုံး ကား တစ်စီးနဲ့ လစဉ်ဝင်ငွေ ဆယ်သိန်းလောက်ရှိရင် တော်ပါပြီ ... ဟဲ ဟဲ၊ တစ်နှစ်ကို နှစ်ခါလောက် ခရီးလေး ဘာလေးထွက် ...

စင်ကာပူ ဗန်ကောက်ကို ရှေ့ပင်းသွား၊ အဲဒီလောက်ဆို ရပါပြီ ... ဟီး ဟီး "

"ဟင့် ... နင့် ရပါပြီကလည်း တော်ဦးမှ ပဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘဝမှာ လူရယ်လို့ ဖြစ် လာပြီး အဲဒီလောက်လေး တော့ နေချင်တာပေါ့၊ သူများ တွေလို သံလွင်လမ်းမှာ တိုက်ကြီးအပျံစား နဲ့ LV အိတ်တွေ ဘာတွေကိုင်ရမှ ၊ i phone တွေ ဘာတွေကိုင်ရမှ ဆိုတဲ့ ဟာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟဲ့ ... LV အိတ်တို့ ၊ i phone ဆိုတာတွေက ဘာလဲ"

"သိဘူးဗျာ၊ အဲဒါတွေက ရွှေဝါပြောတာပဲ၊ ရွှေဝါလာတော့မှ မေးကြ ညှိပေတော့"

"ရွှေဝါဆိုလို့ သူက မော်ဒယ်လ်သင်တန်း တက်နေတာနော်၊ မော်ဒယ်လ်လုပ်မလို့ လား"

"ဪ ... ကျားကိုက်ပါတယ်ဆို အပေါက်နဲ့ လားမေးနေပြန်ပြီ၊ ပျော်လို့ တက်တာရှိမလားဗျ၊ ပိုက်ဆံရချင်လို့ ပေါ့"

"မော်ဒယ်လ်လုပ်ရင် ပိုက်ဆံရတယ်ပေါ့၊ ဒါဖြင့်ရင် နင်က ဘာလို့ မလုပ်သလဲ"

အိတုံက ငါးပိရည်နှင့် ကြက်သားဟင်းအနှစ်
သမစွာရောနယ်ထားပြီး သခွားသီးမြှုပ်ထား သော ထမင်းကို အားပါး
တရဝါးရင်း အရသာခံရင်းမှ ...

"မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ အီဖေကိုယ်မှ ဝါသနာမပါဘဲ၊
မိတ်ကပ်တွေလိမ်းပြီး လမ်းတွေလျှောက်ပြရ တာ ပျင်းစရာ ...

ပြီးတော့ အဲဒီအလုပ်က ဘဝအာမခံချက်လည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊
သူဌေးသမီးတွေပဲ ပေါ်ပြူလာဖြစ်ရုံ လုပ်လို့ ကောင်းတယ်ကွယံ၊
အဲဒီမိန်းမသာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ပိုးထနေတာ၊ ကောင်း တော့

ကောင်းပါတယ်လေ ...

သူပြောပြလို့ ပဲ အဲဒီ LV အိတ်တွေ ဘာတွေအကြောင်း သိရတာ၊ အဲဒီ LV အိတ်တစ်အိတ်ကို သိန်းနှစ်ဆယ် အစိတ်လောက် တန်တယ်တဲ့ "

အိတ်ရဲ့ စကားကြောင့် မမြစိမ်းရဲ့ မျက်လုံးက ဆန်ကောလောက်ပြူး ထွက်လာကာ ရင်ဘတ် ကို အလန့်တကြားဖိလျက် ...

"ဘုရားရေ ... အဲဒါ ဘာအိတ်တုံး၊ အဝတ်ထည့်ရတဲ့ အိတ် အကြီးကြီးတွေလား"

"ဟီး ဟီး ... ဟုတ်နေဦးမယ်၊ ရိုးရိုးပိုက်ဆံအိတ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဈေးက အဲဒီလောက်ရှိတယ်၊ အဲဒါမျိုးတွေ ဟိုးနားဒီနားသွား ကိုင်ကြတယ် ဒေါ်မြစိမ်းရဲ့၊ မယုံရင် ပုံပြင်မှတ် ... ဟဲ ဟဲ"

"အမယ်လေး ... လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံးကို သိန်းနှစ်ဆယ်၊ ဘုရား ... ဘုရား ... ဘယ်လို လူမျိုးတွေက ကိုင်ကြသလဲကွယ်"

"အင်း ... အဲဒါကတောင် ဒီတဲအောက်သွားပြီ၊ ခုဆိုသိန်းရှစ်ဆယ်တန်အိတ်တောင် ကိုင်တဲ့ လူရှိတယ်တော်ရေ"

"အောင်မယ်လေး ... မြတ်စွာဘုရား၊ တို့ ရွာမှာ အိမ်ရောထော်လာဂျီ ရောပါ ဝယ်ရင်တောင်ရ တဲ့ ပိုက်ဆံပါလား"

"ဟဲ့ ... မြစိမ်း ထမင်းနည်းနေပြီ၊ နောက်တစ်အိုးတည်ဖို့ လုပ်ဦး၊ ဘာတွေ စကားများ နေတာ လဲ၊ ဟိုကောင်မလေးထမင်းကို ဇိမ်ဆွဲပြီး စားမနေနဲ့ ...

စားပြီးရင် အအေးကတ် သွားလဲဖို့ လုပ်ဦး"

အမေက လှမ်းအော်ပြီး လူစုခွဲလိုက်လျှင် မမြစိမ်းက လျှာတစ်လစ်

ထုတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွား သည် ။ အိတုံကတော့ မကျေမနပ်နှင့် ဟင့်ခနဲ
လုပ်ပြီးမှ ထမင်းကို လတ်စသတ်ရသည် ။ ပြီးတော့ ဆိုင်မှာ တင်ရောင်း
သည့် အအေးပုလင်းတွေ အခွံလဲဖို့ အတွက် စက်ဘီးကိုနင်းကာ
ထွက်ရပြန်လေ သည် ။

အိတုံရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝတွေကတော့ ဒီလိုပဲ စိုင်းထီးဆိုင် သီချင်းထဲကလို
ဘီးလေးကိုစီး ဆိုတာ မျိုးပဲ ဖြစ်တော့သည် ။

(၂)

"ဘော့စ် ... လူကြီးမင်းနဲ့ V.Z.O ပြောဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ၊ ကွန်ပျူတာရှေ့ လာထိုင်ပါ တော့"

အန်ကယ်ဂျိမ်း၏ အောင်မြင်ခွံညားသော တင်ပြသံအဆုံးတွင် သူက မျက်ခုံးကို တွန့်ချိုးကာ ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်သည်။ ။ သူက ဖုန်းပြောနေတာမို့ ဖုန်းကို နားအနားမှ ခွာကာ ...

"ကျွန်တော် ဖုန်းပြောနေတာ မပြီးသေးဘူးလေဗျာ၊ ဘာလို့ လက်ခံလိုက်ရတာလဲ"

"လက်မခံလို့ မဖြစ်ပါဘူး ဘော့စ်၊ တစ်ဖက်က လေဒီဂရေစ်က လူကြီးမင်း ရယ်ဒီဖြစ်နေပြီ လို့ သတင်းပို့လို့ ပါ ...

ဘော့စ်ဖုန်းက ပြီးရင် ပြန်ပြောလို့ ရပါတယ်၊ အိုခေနေော် ဘော့စ်"

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းကာ ဘေးသို့ချထားသော ဖုန်းကို ပြန်ကောက်ယူ လိုက်ရင်း ...

"အဲဏီ ကိုယ် ခဏနေမှ ပြန်ဆက်မယ်၊ အဘိုးနဲ့ V.Z.O ပြောရမှာ မို့ လို့ ပလိစ်"

"ရပါတယ် ဒါပဲနော်"

အဲဏီက အလိုက်တသိ ဖုန်းချသွားသည်။ ။ သူက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်

လျှင် အန်ကယ်ဂျိမ်းထံမှ ဒီလိုမှ ပေါ့ဟူသော အပြုံးကြီးက မိန့်မိန့်ကြီး ထွက်ပေါ်လာကာ သူ့ကို လာပါ ကြွပါဟူသော သဘော မျိုးဖြင့် ရှေ့က ဦးဆောင်ခေါ်သွားကာ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်စေသည် ။

ကွန်ပျူတာပေါ်မှာ ပေါ်နေ တာက သူ့ရဲ့ ချစ်လှစွာသော အဘိုး ဆိုတာထက် ကြောက်ရလှစွာသော အဘိုးဦးမင်းခန့်၏ ရုပ်ပုံလွှာ ဖြစ်သည် ။

တစ်နိုင်ငံစီ ဝေးကွာနေထိုင်ကြသော သူတို့ မြေးအဘိုးသည် တွေ့ဆုံ စကားပြောစရာရှိလျှင် ဒီလိုနည်းနဲ့ သာ တွေ့ဆုံကြရလေသည် ။ သူက ရှုတည်တည်ကြီး ထိုင်နေသော အဘိုးရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာကို ခေါင်းတစ်ချက် အရိုအသေပေးလိုက်ပြီးတော့မှ စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည် ။

"မင်္ဂလာပါ အဘိုး"

အဲဒါကတော့ သူတို့ မိသားစုရဲ့ အစဉ်အလာပင်။ စည်းကမ်းကြီးသော၊ ငယ်သူက ကြီးသူကို ဂါဝရထား ရိုသေလေးစားရမည်ဟု ငယ်စဉ်ကတည်းက ပုံစံသွင်းလေ့ကျင့်ထားခြင်း ခံရသော သူ့ အတွက်တော့ စည်းကမ်းနှင့်တစ်သားတည်း ကျနေပြီဟု ပြော၍ ရသည် ။

"အင်း ... မင်္ဂလာပါ၊ ဘယ်လိုလဲ ထည်ဝါ၊ မင်း ဒီကို ပြန်လာဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား"

"အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး အဘိုး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင်းစမ်းပါဦးကွ"

"ဟို ... အင်း"

သူက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိစွာနှင့် နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့်အသာ ကုတ်ကာ ဘေးနားမှာ ရပ် နေသော အန်ကယ်ဂျိမ်းကို မော့ကြည့်မိသည် ။ အန်ကယ်ဂျိမ်းက ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးဟူသော ပုံစံဖြင့် မျက်ခုံးတစ်ချ

က် ပင့်ပြသည် ။ သူက စိတ်အိုက်စွာဖြင့် ကွန်ပျူတာမျက်နှာပြင်ကို ပြန်ကြည့်လိုက် သည် ။

အပြင်မှာ တွေ့တာတောင် မဟုတ်ဘဲ ကွန်ပျူတာထဲမှာ တောင် အဘိုးရဲ့ စူးရှသော အကြည့် ဒဏ်တွေကို မခံနိုင်ပါ။

"ဟို ... ဒီလိုပါ အဘိုး၊ ဆရာတစ်ယောက်လေ၊ အော်ပရေးရှင်းလုပ်ရမှာ ဆိုတော့ အဲဒါ ကျွန်တော်က လူနာမေးဖို့ ကိစ္စလေး ... ဟင်း ဟင်း ... အဲဒါလေး ရှိနေသေးလို့ ပါ"

သူ့အဘိုးက သူ့ကို ကွန်ပျူတာထဲမှ မခိုးမခန့် ပြုံးစိုက်ကြည့်ကာ ...

"အဲဒါက ဘယ်တော့လဲ"

"ဗျာ ... ဟို ... လကုန်ပါ၊ ဒီလကုန်မှ ပါ"

"ဒီလကုန် အေး ... အခုမှ လဆန်းဆယ်ရယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ ဆိုတော့ နှစ်ပတ်လောက် လိုသေးတာပေါ့၊ အဲဒီ နှစ်ပတ်ပြီးရင်တော့ မင်းမှာ ဘာကိစ္စရှိသေးလဲ ပြော၊ တစ်ခါတည်းပြော၊ မင်း စင်ကာပူမှာ နောက်ထပ် ထပ်နေဖို့ ဘာအကြောင်းကိစ္စတွေ ကျန်သေးလဲ၊ ဒီနေရာမှ ငါ့ကို တစ်ခါ တည်းပြော"

သူက အာခေါင်တွေ ခြောက်လာသဖြင့် တံတွေးကို တစ်ချက်မျိုချလိုက်ကာ ...

"ဟို ... အဲ ... အဲဒါပါပဲ၊ ဆရာ ဆေးရုံတက်ပြီး တစ်ပတ်လောက်နေရင် ပြီးပါပြီ၊ ဘာကိစ္စမှ မရှိတော့ပါဘူး"

"သေချာပြီပေါ့၊ ဒါဖြင့်ရင် ရှေ့လ (၁၀)ရက်နေ့မှာ မင်း မြန်မာနိုင်ငံကို အရောက်ပြန်လာနိုင်ပြီ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး"

"အေးပေါ့ကွာ၊ မင်း ရှေ့လ (၁၀)ရက်နေ့မှာ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာနိုင်မယ်လို့ ငါအတိအကျ ယုံထားလိုက်ပြီ ..."

မင်း ဒီဂရီယူပြီးတာ သုံးလရှိခဲ့ပြီ၊ ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စတွေကို အကြောင်းပြပြီး စင်ကာပူမှာ နေခဲ့တာ သုံးလရှိခဲ့ပြီ၊ အေး ... မင်းက မြန်မာပြည်မှာ မွေးခဲ့ပေမယ့် အဲဒီမှာပဲ လူဖြစ်လာခဲ့သူမို့ မင်း ရုတ်တရက် ခွဲပြီး ပြန်မလာချင်ဘူးဆိုတာ ငါ နားလည်တယ် ...

ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ရိုက်သွင်းပေးထားတဲ့ အသိ ရှိပြီးသားပဲ၊ အဲဒါကို မင်းကိုယ်တိုင်လည်း နားလည်လက်ခံပြီးသားပဲ၊ မင်းသည် မြန်မာစစ်စစ်တစ်ယောက်၊ အဲဒီမှာ ပညာ တွေ သင်နေရပေမယ့် အားလုံးပြီးဆုံးသွားတဲ့ အခါ မင်း ဒီကို ပြန်လာရမယ်၊ ဒီမှာ အလုပ်တွေ လုပ်ရ မယ်ဆိုတာ မင်း သိထား၊ နားလည်ပြီးသားကိစ္စတွေ ...

ဒီကိစ္စတွေကို မင်း ချိုးဖျက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်းဟာ ငါ့မြေးဖြစ်တယ်၊ ငါ့လိုပဲ စကားတည်ပါ၊ ကတိတစ်လုံးကို တန်ဖိုးထားပါ၊ မင်းကို အဲဒီလောက်ပဲ ပြောချင်တယ်၊ ဒီလောက်ဆို မင်း သဘောပေါက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး"

အဘိုးက သူ့ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

"လူတိုင်းမှာ ဖီလင်တွေတော့ ရှိတတ်တာပဲကွ၊ အဲဒီဖီလင်ကို အမြဲတမ်း ဦးစားပေးနေရရင် ဘဝဆိုတာ ဘယ်ပီပြင်တော့မလဲ ..."

ရင့်ကျက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို မွေးယူစမ်းပါ၊ ကြားသလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အေး ... ဒါဆိုရင် ငါ နားတွေ့မယ်၊ မင်း ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ"

"မရှိတော့ပါဘူး အဘိုး"

" မရှိရင် လည်း ပြီးတာပဲ၊ မင်း မှတ်ထားနော်၊ ဂျိမ်းလည်း ကြားမှာ ပဲ၊ ရှေ့လ (၁၀)ရက်နေ့ မင်းတို့ ရန်ကုန်မြေကို နင်းပြီးသားဖြစ်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး"

သူရော အန်ကယ်ဂျိမ်းရောက ခေါင်းညွတ်ပြီး တစ်ပြိုင်နက်ပြောလို ကံကြချိန်ဝယ် သူ့အဘိုးရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာက ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ပြီး ပေါ်လာတာက အဘိုးရဲ့ P.S.O အန်တီဂရေ့စ် ဖြစ်သည် ။ ဆံပင်တိုတို၊ ကုတ်အနက်ရောင်ဖြင့် တိကျသပ်ရပ်နေသော အန်တီဂရေ့စ်က သူ့ကို ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက် သည် ။

"ဟိုင်း ... ဘော့စ်"

"အန်တီဂရေ့စ် ... အဘိုးနေကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

"လူကတော့ နေကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘော့စ် ပြန်ရောက်လာရင် ပိုကောင်းသွားလိမ့် မယ်"

"အိုကေ ... ပြန်လာမှာ ပါခင်ဗျာ"

"ပြန်လာရမှာ ပေါ့ ဘော့စ်၊ မြန်မာပြည်မှာ ပဲ ဘော့စ်ရဲ့ အိမ်ရှိတယ် လေ၊ ဒီရောက်ရင် ဘော့စ် ပျော်သွားမှာ ပါ"

မပျော်နိုင်ပါဘူးဗျာ ဟူသောစကားကိုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ပဲ ကျိတ်ပြောမိသည် ။

"အန်တီဂရေ့စ် ... အန်ကယ်ဂျိမ်းနဲ့ ပြောလိုက်ဦး၊ ကျွန်တော် နားဦး မယ်"

သူက ကွန်ပျူတာရှေ့မှ ထွက်ခွာ လာပြီးနောက် မှန်တံခါးများ သို့သွားကာ ဆယ့်ခြောက်ထပ်မှ မြင်နေရသော စင်ကာပူညချမ်းရှုခင်း ကို ငေးမောနေမိကာ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာသည်။ ။ ကြယ်တွေ သိပ်မမြင်ရသော စင်ကာပူရဲ့ ကောင်းကင်သည် သူ့အဖြစ်ကို ကိုယ်ချင်းစာနေသည့်အလား ရှိနေ သည်။ ။ သူက ကြယ်လေးတစ်ပွင့်ကို စိုက်ငေးနေမိကာ သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်လည်သုံးသပ် ဆင်ခြင်မိသွားသည်။ ။

အခုနက သူနဲ့ On line မှာ တွေ့ကာ V.Z.O ပြောခဲ့သော သူ့အဘိုးသည် ဦးမင်းခန့်ဟု အမည်တွင် ပါသည်။ ။ အဘိုးသည် မြန်မာပြည်တွင် မသိသူမရှိသော DAWN အမည်ရသော စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းများ စွာကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ ။ လူသိများ ထင်ရှားသော လုပ်ငန်းများကို ဆွဲထုတ်ပြရလျှင် လေကြောင်းလိုင်းတစ်ခုအပါအဝင် ပို့ဆောင်ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းများ ၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း များ နှင့် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းများ ၊ သတ္တုတူးဖော်သည့်လုပ်ငန်းများ စသဖြင့် များပြားစွာရှိသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ အဘိုးမှာ အားကိုးစရာ ညာလက်ရုံးဖြစ်သူ သားတော်မောင်က မရှိတော့။ သူ့မိဘ နှစ်ပါးက သူ သုံးနှစ်သားအရွယ်ကပင် ဥရောပနိုင်ငံတစ်ခုသို့သွားရင် လေယာဉ်ပျက်ကျသည့်အထဲ ပါသွားခဲ့သည်။ ။ သူဟာ မိဘနှစ်ပါးကို ရေရေရာရာတောင် မမှတ်မိတော့ချေ။ သူ လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ် ငယ်ငယ်တည်းက စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်ခဲ့ရသည်။ ။ မူလတန်းမှ စ၍ ယခုဘွဲ့ရသည့် အချိန်ထိ စင်ကာပူမှာ ပဲ နေခဲ့ရသည်။ ။ ရန်ကုန်သို့ ကျောင်းပိတ်မှ ပြန်ရသည်။ ။ ပြန်တိုင်းလည်း သူ့အိမ်ဟာ ရန်ကုန်မှာ ၊ တစ်နေ့အိမ်ကိုပဲ ပြန်လာရမည်ဟူသော အသိအား အဘိုးက စွဲနေအောင် ထည့်ပေး ပြီးသားဖြစ်သည်။ ။

သူ့ကို စင်ကာပူမှာ ကျောင်းတက်စေခဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က နိုင်ငံတကာနှင့်ရင်ပေါင်တန်းပြီး လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်နေသူအဘိုးသည် သူ့ကိုလည်း ငယ်ငယ်တည်းက International အသိုင်း အဝိုင်းနှင့် ထိစပ်စေချင်ခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ ။ လူကိုသာ ငယ်ငယ်တည်းက ကမ္ဘာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးထားခဲ့ သော်လည်း မြန်မာစိတ်ဓာတ်ကိုတော့ အပျောက်မခံစေခဲ့။ သူကလည်း မပျောက်ခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့် အရွယ်ရောက်ပြီး ရင်ခုန်လှုပ်ရှားချစ်တတ်ချိန်မှာ တောင် မြန်မာမိန်းကလေးကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာဖြစ် သည် ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဒါပေမဲ့သည် အများကြီးတာသွားသော ဒါပေမဲ့ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ချစ်သူ အဲဏီသည် မြန်မာအမျိုးသမီးလေးဖြစ်သည်။ ။ မိဘစစ်စစ်ကလည်း မြန်မာစစ်စစ်တွေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ။ ခက်နေတာက အဲဏီတို့ မိသားစုက စင်ကာပူနိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူထားသူတွေဖြစ်သည်။ ။ အဲဏီရဲ့ အဖေက သင်္ဘောကပ္ပတိန်တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ မိခင်က ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ အဲဏီက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ပြီး မိဘတွေနှင့် မခွဲမခွာဘဲ စင်ကာပူမှာ ပဲ အပြီးနေထိုင်မည့်သူဖြစ်ပြီး အခြေအနေပေးပါက အမေရိကားရှိ အမျိုးတွေရှိရာသို့ပါ ပြောင်းမည့်သဘောမှာ ရှိနေသည်။ ။

ကျောင်းတက်စဉ်ကာလ တစ်လျှောက်လုံးမှာ တော့ သူတို့ သည် သာကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ အပျော်ဆုံးလူသားတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ရပ်တန့်မနေသော အချိန်တွေသည် တွေ့ဆုံခြင်းကို လည်း ဖြစ်စေခဲ့သလို ခွဲခွာခြင်းကိုလည်း ဖြစ်စေတာကို သူတို့ သတိပြုချိန်မှာ တော့ ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ ခွဲခွာခြင်းအတွက် တုန်လှုပ်နေခဲ့ပြီ။ တကယ်ဆို အဘိုးရဲ့ အစီအစဉ်တွေအရ သူဟာ စီးပွားရေးဆိုင် ရာဘွဲ့ကို ရပြီးတာနှင့် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရတော့မှာ ဖြစ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ အဲဏီနှင့် ခွဲခွာရဖို့ အရေး ရက်တွေကို နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်ရာမှ ဤကဲ့သို့ အဘိုးရဲ့ ရာဇသံနှင့်

တိုးနေတော့တာ ဖြစ်လေသည်။ ။

"ဘော့စ်"

အနားသို့ရောက်လာရင်း ခေါ်လိုက်သော အန်ကယ်ဂျိမ်းရဲ့ အသံကြောင့် သူက အသာလှည့် ကြည့်မိသည်။ ။ အရပ်မြင့်မြင့် အသား အရေက ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် အသက်သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် အန်ကယ်ဂျိမ်းဟာ ဂျူးသွေးရောစပ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ အန်ကယ်ဂျိမ်းနှင့် အန်တီဂရေစ်တို့ မောင် နှမနှစ်ဦးကို အဘိုးရဲ့ အဖေက မွေးစားခဲ့တာဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ်တည်းက လူယုံတော်ဖြစ်လာစေဖို့ ရည်ရွယ်ပုံစံသွင်းခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

သာသနာပြုကျောင်းထွက်များ ဖြစ်ကြသော အန်ကယ်ဂျိမ်းနှင့် အန်တီဂရေစ်တို့ ကို ဘွဲ့ အသီးသီးရတဲ့ အထိလည်း အဘိုးက ဆက်၍ တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ။ ခုချိန်မှာ တော့ အန်တီဂရေစ်ဟာ အဘိုးရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိဖြစ်လျက် အန်ကယ်ဂျိမ်းကတော့ သူ ငယ်ငယ်လေးတည်းက သူ့ကို ပုံစံ သွင်းထိန်းကျောင်းလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးရဲ့ ပုံစံဝင်နေမှု အရ အားလုံးဟာ သူ့ကို ဘော့စ်ဟု သာ ခေါ်ကြသည်။ ။

"ကိုယ်တို့ (၁၀)ရက်နေ့တော့ အရောက်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော်"

"အင်း"

သူ့ရဲ့ အင်းက မသဲကွဲ မဝီမသ အားမရှိ စိတ်ပျက်လက်ပျက်။ အို ... စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းများ စွာ စုပုံနေသော အင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ အန်ကယ်ဂျိမ်းက သူ့ပခုံးကို အားပေးသလို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ...

"ဘော့စ်တို့ ရဲ့ ဗုဒ္ဓကလည်း ဟောထားတယ်၊ လူတော်တော်များများ

ကလည်း လက်ခံထားတဲ့ အယူအဆတစ်ခုရှိတယ်လေ ...

ပစ္စုပ္ပန်ကိုသာ တည့်တည့်ကြည့်ပြီး အဲဒီမှာ ပဲ နေသင့်တယ်၊ ဘော့စ် အဝေးကြီးကို မျှော်တွေး ပြီး သိပ်စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ၊ ဘော့စ်တို့ က အခုမှ ငယ်ငယ်လေးတွေပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ပြေလည် အောင် ညှိနှိုင်းဖို့ အခြေအနေတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ဘော့စ်တို့ ရင်ထဲမှာ သာ စစ်မှန် ခိုင်မာတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရှိရင် ဝေးသွားစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး ...

စင်ကာပူနဲ့ ရန်ကုန်ဆိုတာ နီးနီးလေးပါ၊ သာမန်လူတွေအတွက် တောင် နီးနေတဲ့ အချိန်မှာ ဘော့စ်အတွက်ဆိုရင် တစ်ပတ်တစ်ခါ သွားလို့ ရပါတယ်"

အန်ကယ်ဂျိမ်းရဲ့ အားပေးစကားတွေကလည်း လက်ခံဖွယ်ရာရှိပါသည် ။ ဒါပေမဲ့လည်း ချစ်သူနဲ့ ဘယ်သူက တစ်နိုင်ငံစီခွဲချင်ပါ့မလဲ။ တကယ်ချစ်တဲ့ သူတွေဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ မခွဲဘဲ တတွဲတွဲ အတူရှိနေချင်ကြတာ မဟုတ်လား။ သူ့သဘော ဆန္ဒအတိုင်းသာဆို ဘာစည်းစိမ်ကိုမှ ဆက်ခံမနေချင်တော့။ ဤမျှ များ ပြားသော လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ဦးစီးမနေချင်တော့ပါ။

သူရထားသောဘွဲ့နှင့်ဆိုလျှင် ဒီနိုင်ငံမှာ အလုပ်ကောင်းကောင်း ရမည်။ ကျိကျိတက် သူဌေး မဖြစ်နိုင်သော်လည်း လူနေမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားသောနိုင်ငံမို့ အလုပ်တစ်ခုရှိလျှင် ဘာမှ ပူစရာ မလိုတော့။ နေစရာ အိမ်၊ စီးစရာကား စတာတွေက ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးလို့ ရသည် ။ သင့်တင့်သော ဝင်ငွေနှင့် အချိန်မှန်ရုံးတက်ရုံးဆင်းလေးလုပ်ကာ ချစ်တဲ့ သူနဲ့ ပဲ မခွဲမခွာနေချင်တော့သည် ။ ဘာ ရာထူး အဆောင်အယောင်တွေကိုမှ မက်မနေချင်တော့။ ချစ်သူရှိတဲ့ နိုင်ငံကလည်း မခွာချင်တော့ပေ။

"ခက်တယ်ဗျာ၊ အန်ကယ်ဂျိမ်းက အချစ်ကို မတွေ့ဖူးတဲ့ လူပျိုကြီးဆို

တော့ ဘယ်ကိုယ်ချင်း စာနိုင်မလဲ"

"အချစ်ကို မတွေ့ဖူးဘူး ... ဘယ်သူပြောသလဲ"

သူက အလန့်တကြားမော့ကြည့်လိုက်လျှင် အန်ကယ်ဂျိမ်းက လျှို့ဝှက်စွာပြုံးနေသည်။ သူ့ လက်မောင်းကို တစ်ချက်ဖျစ်ညှစ်ကာ ...

"အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် စပြီးမတွေ့တတ်ကြဘူး၊ အားလုံး အမှတ် တမဲ့ပဲ တွေ့ရှိခဲ့ကြတာ၊ Love in accident ပါ ...

ဘော့စ် ချစ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ လွမ်းတဲ့ အရသာလေးလည်း တစ်လှည့်ခံစားကြည့်ပါဦး၊ သူလည်း ကောင်းပါတယ်"

သူက တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ လုပ်တုန်းမှာ ပဲ အန်ကယ်ဂျိမ်းထံမှ စကားသံ ထပ်ထွက်လာသည်။

"ရန်ကုန်ကို ပြန်ကြပါစို့ ဘော့စ်"

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ တကယ်ကိုပဲ ခွဲရတော့မယ့်အချိန် ရောက်ပြီလား အဲဏီရယ် ...။

(၃)

"ဒါဖြင့်ရင် ထည်ဝါက ရှေ့လ ဆယ်ရက်နေ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရတော့မှာ ပေါ့နော်"

အဲဏီက သူ့ပခုံးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ တိုးတိတ်ဆို့နှင့်နေသော အသံဖြင့်မေးသည်။ ။ ပြန်ရတော့ မယ်။ ပြန်ကို ပြန်ရတော့မယ်လို့ အတိ အလင်း ပြောထားတာတောင် ပြန်ရတော့မှာ လားလို့ မေးနေသူ ကို သူက မည်သို့ပြန်ဖြေရမည်နည်း။ သိပြီးသား မေးခွန်းတွေကို ရင်နာအောင် ထပ်ဖြေနေရတာ လောက် ပင်ပန်းစေတာမရှိပါ။

သူက အဲဏီကို ကြေကွဲစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ... "ဟုတ်တယ် အဲဏီ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ကွာ၊ ကိုယ်တို့ အမြဲတမ်း အဆက်အသွယ်ရှိကြမှာပဲ ..."

ကိုယ်လည်း ဒီကို ပြန်ပြန်လာမှာ ပါ၊ အဲဏီလည်း လာခဲ့ပေါ့၊ ကိုယ်တို့ အသက်တွေက ခုမှ ငယ်ငယ်လေးတွေပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ သူများ တွေတောင် ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးလောက် ချစ်ကြိုက်ပြီးမှ ယူသေးတာတွေ ရှိတာပဲ ...

အဲဏီနဲ့ မဝေးရဖို့၊ နီးရဖို့ ကိုယ် အမြဲတမ်းကြိုးစားနေမှာ ပါ"

အဲဏီက ဝေ့သီလာသော မျက်ရည်စများ ဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ။ ဘယ်လောက်ပဲ အဆက် အသွယ်တွေ ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် နှစ်ဦး

သားက တစ်နယ်စီဝေးနေကြတယ်ဆိုတဲ့ အသိက သူတို့ နှလုံးသားကို ဘယ်လောက်ပင်ပန်းဆင်းရဲစေမည်ဆိုတာ သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း သိကြတာပင်။

ဒီမှာ တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ မတွေ့ဖြစ်တဲ့ နေ့ဆိုတာ မရှိသလောက် ရှားပါးခဲ့သည် ။ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး ချစ်မြတ်နိုးရသော မိန်းကလေးမို့ သူက အဲဏီကို ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးပုံအော်ပြီး ချစ်ခဲ့ရသည် ။ အဲဏီလည်း အဲဒီလိုပဲဖြစ်သည် ။ ချစ်သူရည်းစားမို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဟာ နှင့်နေအောင် ချစ်ကြပါသည် ။

မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ၊ တစ်နာရီလောက် အသံမကြားရတာနှင့် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ကာ ဖုန်းတွေဆက်ကြတာလည်း ဒီနှစ်ယောက်ပဲဖြစ်သည် ။

ဒီလို သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ တစ်မြေစီခွဲရတော့မယ်ဆိုတာ ရူးအောင် ခံစားကြရတာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပြီ။

"အဲဏီတော့ ဘာပြောရမှန်း မသိအောင်ပါပဲ ထည်ဝါရယ်၊ အဲဏီတို့တွေ ပေါ့ခဲ့ကြတယ်နော်၊ တစ်ချိန်မှာ ဒီလိုခွဲကြရမယ်မှန်းသိရက်နဲ့ ဘာမှ ကြိုတင်မပြင်ဆင်ခဲ့ကြဘူး"

"ဪ ... ခွဲခွာခြင်းအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားစရာ မလိုပါဘူး၊ အဲဏီရယ်၊ အတွေးထဲမှာ တောင် ခါးသီးလွန်းလို့ မေ့ထားတာပဲဟာ ...

ကိုယ်ပြောမယ်၊ အဓိကက ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ သစ္စာတရားနဲ့ ချစ်ခြင်းသာ အမြဲ တမ်းခိုင်မြဲနေရင် ဘယ်တော့မှ ဝေးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး ...

ဒီတော့ အဲဏီလည်း ကြိုးစား၊ ကိုယ်လည်း ကြိုးစားမယ် ဟုတ်ပြီ

လား။"

သူချစ်သော ကောင်မလေးက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများ ဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ ခေါင်း ညိတ်ပြသည် ။ သူချစ်သောအဲဏီဟာ ရှမ်းသွေး ရောစပ်သော တိုင်းရင်းသူလေးတစ်ယောက်မို့ ပန်းနု ရောင်သမ်းသော အသားအရေနှင့် အင်မတန်မှ ချစ်စရာကောင်းသူလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ စင်ကာပူသို့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ရောက်လာတာဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်ကြာတော့ မိသားစုလိုက် ဒီမှာ ပဲ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လိုက်တော့တာဖြစ်သည် ။ ဒီနိုင်ငံသားတွေအဖြစ် မိဘနှစ်ပါးက ခံယူလိုက်ပြီမို့ သူနဲ့ က နိုင်ငံသားချင်းတောင် ခြားနားသွားပြီဖြစ်သည် ။

"ကိုယ်လည်း ဖြစ်နိုင်ရင် မပြန်ချင်ပါဘူးကွာ၊ အဘိုးရဲ့ စည်းစိမ်တွေ ကိုလည်း ဘာမှ မမက်ဘူး လိုလည်း မလိုချင်ဘူး ...

ဒီမှာ ပဲ ရိုးရှင်းတဲ့ life style နဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေသွားပြီး အဲဏီနဲ့ အတူတူ သာယာ အေးချမ်းတဲ့ ဘဝလေးကို ထူထောင်သွားချင်တာ ...

ကိုယ့် Type က အေးအေးချမ်းချမ်းနေချင်တဲ့ Type လေ၊ အဘိုးရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို အုပ်ချုပ် ပြီး Stress များ တဲ့ ဘဝမျိုးကို မပိုင်ဆိုင်ချင်ဘူး။"

"အဲဏီလည်း တူတူပဲ၊ မေမေတို့ နဲ့ အမေရိကားကိုလည်း မပြောင်းချင်ဘူး၊ ဒီမှာ အသားကျနေ တော့ ဒီမှာ ပဲနေချင်တယ် ...

ထည်ဝါလည်း အလုပ်လုပ်၊ အဲဏီလည်း အလုပ်လုပ်ပြီးပိုက်ဆံစုမယ်၊ နှစ်နှစ်လောက်နေရင် လက်ထပ်၊ မနက်ဆိုရုံးသွား၊ ညနေရုံးဆင်းရင် ပြန်တွေ့ပြီ၊ Weekend တွေမှာ အတူတူဟင်းချက် စားနဲ့ ဘယ်လောက် ပျော်ဖို့ ကောင်းသလဲ၊ ဘဝက အေးအေးချမ်းချမ်းလေးပဲနော်"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ခဲ့တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲ
ဏီရယ် ကိုယ်က အဘိုး ကိုလည်း စာနာသနားတာပါ။ ကိုယ်ငယ်ငယ်
လေးတည်းက အဘိုးက ကိုယ့်ကိုယ်ပြုစုစောင့်ရှောက် လာတာလေ ...

မိဘတွေမရှိတော့တဲ့ အချိန်ကစပြီး ဂရုစိုက်လာတာ၊ အဘိုးဟာ
အပြင်ပန်းကြည့်ရင်တော့ စိတ်ဓာတ်မကျောတယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် မာ
ကျောချင်ဟန်ဆောင်ထားရတယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိနေ တယ် ...

သူချစ်တဲ့ ဇနီးနဲ့ သားရော ချွေးမရော ဆုံးရှုံးထားရလို့ အရမ်းစိတ်ထိ
ခိုက်နေရတာကို သူများ မသိအောင် မာန်တင်းထားရတာ၊ ဒါကြောင့် သူ
က ကိုယ့်ကိုအရမ်းမျှော်လင့်ထားတာ၊ အဲဒီမျှော်လင့် ချက်တွေကို ကိုယ်
မဖျက်ဆီးချင်ဘူး ...

ပြီးတော့ အဘိုးကိုလည်း သနားတယ်၊ ဒါကြောင့်ပါ ...

ခုလို ကိုယ် ပြန်သွားတာ ကိုယ်နဲ့ အဲဏီနဲ့ ပိုနီးရဖို့ အတွက် ပြန်သွား
ရတယ်လို့ မှတ်ပါကွာ ... နော်"

"အဲဏီ ယုံကြည်နေပါ့မယ် ထည်ဝါရယ်"

အဲဏီက သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ သူ့မေးဖျားလေးကို အသာအ
ယာနမ်းရှိုက်သည် ။ သူက အဲဏီရဲ့ ရှန်ပူနံ့သင်းနေသော ဆံနွယ်စလေး
များကို ငုံ့မိုးနမ်းရှိုက်မိလေသည် ။ နောက်ဆိုလျှင် ဒီလို အနမ်းတွေနဲ့
ဝေးသွားရပြီပဲ။ ဖုန်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ဆက်ဆက်၊ On line မှာ ဘယ်
လောက်ပဲ တွေ့တွေ့ အနမ်းစစ်စစ်တွေကိုတော့ ဖန်တီး၍
မရနိုင်တော့ပြီ။

"အဲဏီလည်း မိဘတွေနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားနော်၊ မိဘတွေ
ကို နားလည်လက်ခံလာ အောင် ပြောပြပေါ့"

"အင်းပါ၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ကလည်း ထည်ဝါတို့ ချမ်းသာတာကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ က အဲဒါကိုလည်း စိတ်မဝင်စားဘူးလေ"

(ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည် ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ခက်တော့ခက်နေတာဟု ပြောနိုင်သည် ။ အဲဏီရဲ့ မိဘတွေမှာ ထည်ဝါတို့ လောက် ချမ်းသာကြွယ်ဝ မနေသော်ငြားလည်း သူတို့ ဘာသာ သူတို့ တော့ တင့်တောင့်တင့်တယ် နေနိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည် ။ အဖေက သင်္ဘောကပ္ပတိန် တစ်ယောက်မို့ မိသားစုကို မျက်နှာမငယ်အောင် တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်သည် ။

အမေလုပ်သူကလည်း ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းမို့ ဝင်ငွေကလည်း မဆိုးလှ။ မွေးထားတာက သမီးလေး တစ်ယောက်တည်းမို့ ထူးထူးထွေထွေ ကုန်ကျစရာမရှိချေ။

ဘွဲ့ရသွားပြီဖြစ်သော အဲဏီအဖို့ ကုမ္ပဏီမှာ နေရာကောင်းအလုပ်တစ်ခု သေချာပေါက် ရမှာ မို့ အဲဏီတို့ မိသားစုသည် လည်း ကမ္ဘာပတ်နိုင်သူများ ဖြစ်ကြတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ထည်ဝါတို့ သာတာကိုလည်း သိပ်ဂရုစိုက်နေစရာ မလိုပေ။

"ဖေဖေက ထည်ဝါကို ဒီမှာ ပဲ အခြေကျစေချင်တာ။ နောက်ကျရင် U S ကိုပါ ပြောင်းစေချင် တယ်ပေါ့၊ အဲလိုမျိုး ...

ဖေဖေတို့ က မြန်မာပြည်ကို လုံးဝပြန်မယ့်သူတွေ မဟုတ်တော့ဘူးလေ"

"အဲဏီကရော"

"ဘာကိုလဲ"

ဪ ... အဲဏီကရော မြန်မာပြည်မှာ လုံးဝမနေချင်ဘူးလား။ အဲဏီ

ကလေး ထည်ဝါရှိတဲ့ ဘယ်နေရာမဆို နေချင်တယ်။ ရန်ကုန်၊ စင်ကာပူ၊
ယူအက်စ် နေရာ မရွေးဘူး

အဲဒါကို အဲဏီရဲ့ မိဘတွေ ကြည်ဖြူကျေနပ်ပါ့မလား။

ဒါကိုတော့ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ မိဘတွေက ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုထားပါ
တယ်။ အဓိကက အဲဏီလည်း အပြည့်အဝပျော်ပြီး စိတ်ချမ်းသာဖို့ ပဲ
လေ။

"ကိုယ်ကြိုးစားပါ့မယ်။ အဲဏီလည်း ကိုယ့်ကို သစ္စာရှိစွာစောင့်ပါ။
ကိုယ်လည်း အဲဏီကို သစ္စာရှိစွာစောင့်ပါ့မယ် promise"

သူက လက်သန်းတစ်ဖက်ကို ထောင်ပေးလိုက်လျှင် အဲဏီက လက်
သန်းတစ်ချောင်း ထပ်ထောင်လာကာ သူ့ကိုဆွဲယူချိတ်ဆက်လိုက်ရင်း
ကတိကဝတ်ပြုလိုက်ကြသည် ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်လာဦးမယ်ဆို
တာ မသိသေးတာမို့ သူတို့ အတွက် သစ္စာတရားသည် သာ ကိုယ်စောင့်
နတ် ပဲ ဖြစ်တော့သည် ။
